

Posudek na diplomovou práci kolegyně Bc. Michaely České „Mýtus ženské krásy“

Máme před sebou diplomovou práci, která se „rodila“ těžko, protože autorka se snaží pochopit a popsat něco, co v naší přítomné současnosti představuje zásadní nedotázanost, kterou většinou všichni pocítují, ale nemluví se o tom. Jde o delegování ženské bytostnosti na platnost, která se nevyklučuje s podstatou člověka jako takového, tj. je též podstaty u muže a ženy. Bohužel, „žena“ je v dnešní době vnímána převážně jen jako objekt sexuality, realita kolem nás ji předkládá v nesčetných konkrétních, ať se jedná o reklamu, či normou představovanou televizními hlasatelkami.

Kolegyně Česká akcentuje tento obsah „ženské krásy“ a snaží se velmi opatrně, což je pro českou veřejnost velmi typické, upozornit na to, že krása ženy není jen instrumentem pro cizí účely. V podstatě realizuje Kantův kategorický imperativ mravní právě v horizontu ontické a ontologické charakteristiky ženství.

Využívá moderní autory, kteří se této otázce po léta věnují; opatřila práci podrobnou rešerší, což je v daném případě naprosto nutné. Autorka analyzuje aspekt ženské krásy v horizontu biologickém, v oblasti kulturní podmíněnosti. Konkretizuje pak tato hlediska ve vztahu k moci a charakteru nadvlády člověka nad člověkem. Nezapomíná na ekonomický rozvrh ženské krásy a na využití tohoto fenoménu pro účely tržní.

Všímá se kartesianismu, jenž je ontologickým předpokladem gender problematiky naší současnosti. Ontologický dualismus duše a těla umožňuje chápat tělo jako prostředek k vnějším účelům.

Aby se krása ukázala ve své filosofické hloubce, vrací se autorka k Platónovi, seznamuje čtenáře s teorií idejí a rozebírá „krásu“ v Symposiu, Faidonu a Faidru. Jsou to velmi podnětné úvahy, zvláště v kontrastu s biologickým a ekonomickým pojetím ženské krásy. Kontrárnost v pojetí krásy ve starověku a dnes, umožňuje kolegyni České problematizovat fenomén kulturní a historické proměnlivosti krásy.

Odtud přechází k úloze médií, reklamy, a časopisů v okruhu fenomenalizace ženské krásy, poukazuje především na instrumentalistu ženské krásy a kritizuje tento postoj. Velmi logicky pak přechází k důsledkům tohoto pojmání ženské krásy, jež jsou patrné jen z výčtu v obsahu na počátku práce, jde o: diety, cvičení, poruchy příjmu potravy, o zásahy estetické chirurgie, sexualitu, fatofobii atd. Práce vyrostla z bytostného zájmu autorky, úsilí na tomto textu bylo provázáno mnohými pochybnostmi, důsledným hledačským smyslem. Tento aspekt hodnocení mne vede k danému hodnocení, není jednoduché psát v naší zemi o této tematice, je kritizována zleva i zprava, zvláště v poslední době. Zajímavá je akcentace otázky, zdali je krása ženy objektivní či subjektivní fenomén v diskusi s biologií, sociologií a antropologií. Práce není jen diplomovou prací, je i nesporným výrazem osobního zápasu, což svědčí o náročnosti tohoto tématu pro dnešní mladé především.

Navrhuji proto hodnocení: **velmi dobře**, i když jsem v práci objevila chyby typu mylného datování Platónova života, viz strana 23, a podobné drobné nedostatky, o kterých nemá smysl se rozepisovat. Rozhodující bude i kvalita obhajoby, která v tomto případě určitě nebude jednoduchá. Do rozpravy navrhuji tuto otázku: Jaký je poměr důstojnosti k současnému kánonu ženské krásy?